

Αγγελική

Αυτή είναι η Αγγελική, 7 χρονών, μαθήτρια της Β΄ τάξης του Δημοτικού Σχολείου Καλογερά. Μένει προσωρινά μαζί με την οικογένειά της και άλλους πρόσφυγες από την Αμμόχωστο, στη Λέσχη Λάρνακας. Μοιράζονται το ίδιο δωμάτιο πέντε οικογένειες - περίπου τριάντα άτομα. Τα βράδια κοιμούνται σε κουβέρτες στο πάτωμα. Συχνά έρχονται στη Λέσχη κάποιες κυρίες και τους φέρνουν ρούχα και φαγητό. Είναι Δεκέμβρης του 1974.

Η Αγγελική δεν χαμογελά. Φορά ένα κόκκινο πουλόβερ που της έδωσαν τις προάλλες στα γραφεία του Ερυθρού Σταυρού. Η μαμά της σήμερα την πάει για φωτογράφιση αφού προηγουμένως περάσουν από το κομμωτήριο της Άννας όπου κόβονται δίχως οίκτο οι βελούδινες κοτσίδες που πέφτουν πλούσια στους ώμους της. Κλαίει και διαμαρτύρεται η Αγγελική αλλά η μαμά λέει πως δεν υπάρχει αρκετό νερό για λούσιμο των μαλλιών. Δεν χαμογελά λοιπόν παρόλο που ο φωτογράφος, της το ζητά με χίλιους τρόπους. Η φωτογραφία πρέπει να βγει για να σταλεί σε μια οικογένεια Ελλήνων στη Θεσσαλονίκη που θέλουν να τη γνωρίσουν. Μαζί με τη φωτογραφία, η Αγγελική θα στείλει κι ένα ευχαριστήριο γράμμα.

"...Είμαι η Αγγελική Παναγή. Σας γράφω για να σας ευχαριστήσω για τα ρούχα που μου στείλατε και για τα λεφτά. Όμως εγώ θέλω να πάω σπίτι μου. Σε λίγες μέρες είναι Χριστούγεννα και νομίζω ότι κάθε παιδί πρέπει να χαίρεται. Μόνο στο σπίτι μου χαίρομαι. Θέλω να επιστρέψω! Εύχομαι του χρόνου τα Χριστούγεννα να ελευθερωθούμε και τότε θα σας καλέσω στο σπίτι μου!..."

Σαραντα χρόνια από τότε... Η Αγγελική στέκεται απέναντί μου χωρίς χαμόγελο -μάτια μόνο- κάθε φορά που πρέπει να υπερασπιστώ ένα παιδί, του οποίου καταπατούνται τα δικαιώματα.

Αν τα καταφέρω, η Αγγελική χαμογελά... :)

Αγγέλα Καϊμακλιώτη

Angeliki

This is Angeliki, 7 years old, student of the second grade of Kalogeras Primary School. She temporarily lives with her family and other refugees from Ammohostos in the so called Larnaka Club. The same room is shared among five families-thirty people more or less. At night they sleep on blankets, on the floor. Often, some ladies come to the Club and they bring clothes and food. It's December 1974.

Angeliki doesn't smile. She is wearing a red sweater that the Red Cross gave her the other day. Today, her mum is taking her to have her picture taken by a photographer but first they have to pass from Anna's hairdressing salon where her long, precious braids are cut without mercy. Angeliki is crying and complaining but her mum says that there is not enough water to wash all that hair.

She doesn't smile not even when the photographer asks her to so. But the photograph has to be taken. It will be sent to a Greek family in Thessaloniki who wants to meet her. With her photograph, Angeliki will send a thank you letter as well.

"....I am Angeliki Panagi. I am writing to you to thank you about the clothes you have sent me and the money too. But the only thing I want is to go home. It will be Christmas in a few days and I believe that every child should be happy and joyful. I am happy only when I am at home. I want to go back to my home! My wish is that next Christmas we will be free and then I will invite you to my house!..."

Forty years since then... Angeliki stands before me without a smile-eyes only-every time I have to defend a child whose rights are violated.

If I succeed, Angeliki smiles... ☺

Angela Kaimaklioti